

IVETA DUFALOVÁ

Príbehy na cesty

IVETA DUFALOVÁ

Príbehy
na cesty

Príbehy na cesty

Iveta Dufalová

© Iveta Dufala, 2025

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Beáta Mihalkovičová

Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-6971-3

ISBN (EPUB) 978-80-570-6973-7

ISBN (MOBI) 978-80-570-6974-4

ISBN (PDF) 978-80-570-6972-0

*Ďakujem Michalovi Rovňákovi za jeho úžasný kurz
kreatívneho písania, ktorý mi dal tak veľa.*

Ach, mlieko!

Jonas sadol do auta v garáži parkovacieho domu, ktorý patril ku kanceláriám. Pri vkladaní kľúča do štartéra si nahlas povzdychol. Míting za mítingom, celý deň! Hlavu mal z toho takú veľkú, až sa obával, že neprejde dverami východu. V ušiach mu dunelo. Taká malá opica s veľkými činelmi. Veľmi veľkými činelmi. Len čo autom vyšiel z garáže, pootvoril okno, aby sa nadýchal vzduchu, ktorý nevonía ako kancelária. Pousmial sa. Konečne ide domov. Ešte neprešiel ani cez prvú križovatku, keď mu zazvonil mobil. Stlačil gombík na volante a zapol mikrofón.

„Čo je, zlatko?“ Jeho manželka akoby mala anténky a vedela, kde sa práve nachádza, teda že už nie je v práci. Ale aj tak sa spýtala:

„Kde si?“

„V aute.“

„Ideš domov?“

„Kam inam?“

„Mohol by si sa ešte niekde zastaviť?“

„A kde?“

„V obchode.“

„Čo treba?“

„Mlieko.“

„A ty si dnes nebola nakupovať? Ráno si hovorila, že máme prázdnu chladničku.“

„Bola.“

„A?“

„Čo a? Bola som tam s našimi tromi deťmi. To nebolo nakupovanie, ale boj o život!“

„Dobre. Aké mám kúpiť?“

„Dva litre plnotučného a liter polotučného.“

„Takže mám kúpiť tri mlieka, nie jedno?!“

„Prestaň!“

„Čo?! Veď len potvrdzujem, že tri mlieka.“

„Dve krabice s modrým prúžkom a jednu krabicu s červeným prúžkom.“

„Ha-ha, veľmi vtipné! Čítať ešte viem.“

„Tak čo máš kúpiť?“

„Dve polotučné a jedno plnotučné.“ Na druhej strane sa ozval povzdych.

„Kúp dve s modrým a jedno s červeným.“

„Dobre.“

„Nezabudneš?“

„Nie.“

„Iste?“

„Prestaň! Donesiem to mlieko.“

„Dobre, tak sa vidíme.“ Manželka zložila. Jonas prešiel križovatku, no na druhej musel zastaviť, svietila červená. Opäť mu myšlienky zaleteli k posled-

nému mítingu. Aspoňže tá opica v jeho ušiach prestala trieskať činelmi. Zelená. Pridal plyn, predbehol nákladné auto, zabočil doľava. Ulicou stále rovno, popod stromy. Miloval tento úsek cesty. Tú krásu a to ticho stromov.

Na konci ulice opäť doľava a bol doma. Ešte ani nestihol zatiahnuť ručnú brzdu a už zbadal oboch synov nacapených tváričkami na okne. Mávali mu. To bol preňho ten najkrajší okamih dňa. Keď ho deti čakali už pri dverách. V okne sa objavila manželka. Na rukách držala maličkú dcérku. Ten pohľad ho zohrial pri srdci.

„Do riti!“ zasyčal a znova naštartoval motor. Rýchlo vycúval a zmizol deťom z očí.

„Kam išiel ocko, mami?“

„Kúpiť mlieko.“

Ona to vedela. Ba vedela aj to, že o desať minút zavolá, aké mlieko to má vlastne kúpiť.

Ale...

Nina sa ponáhľala na autobusovú zástavku. Hnala sa ulicou tak rýchlo, až ju pri každom nádychu zaboleli pľúca. S priateľmi bola dohodnutá, že pôjdu na festival. Všetci už odišli, len ona opäť mešká. Napísala im, že príde neskôr, nech na ňu nečakajú. Jej partia zo školských čias dorazila na festival pred hodinou a iste popíjajú druhé pivo alebo koktail, zatiaľ čo ona s vyplazeným jazykom beží ulicou. Zhrozene zhíkla, keď zbadala chrbát autobusu. A ďalší ide o desať minút. Nieceé! Takmer sa rozplakala. Musí sa dostať na vlakovú stanicu čím skôr, inak zmešká aj vlak a na festival dorazí azda až o polnoci. Rýchlo prebehla cez križovatku, aby vymenila autobus za električku. Nemusela dlho čakať a električka prišla. Bola plná do posledného miesta, ľudia sa tlačili ako sardinky v konzerve. V tej chvíli jej to bolo jedno, hlavne nech nezmešká vlak. Prešli tri zastávky a električka zastala. A stála. Prešli ďalšie tri minúty a ona ešte vždy stála. Nehla sa ani o milimeter. Nina natáhala krk a cez veľké sklo pred šoférom sa snažila zachytiť, čo sa deje. Prečo stojíme? Nech už ide!